

Foto: Jon Erikson

Alles is genade
een biografie van Dorothy Day

Jim Forest

DAMON

Aan mijn ouders
Jim en Marguerite,
die erbij waren op 1 mei 1933
op Union Square in New York,
de dag dat de eerste editie
van de Catholic Worker
werd verspreid

en aan Tom Cornell
en Robert Ellsberg

Ons leven uit genade en ons fysieke leven
zijn op een mooie en harmonieuze manier met elkaar verstrengeld.
“Alles is genade,” fluisterde de stervende priester
tot zijn vrienden in *Dagboek van een dorpspastoor*.
Ook Thérèse van Lisieux, de ‘Kleine Bloem’, zei “Alles is genade.”

— Dorothy Day in haar column ‘Op pelgrimstocht’,
Catholic Worker, mei 1954

Inhoud

Voorwoord	9
Dag van de Arbeid	11
Van Brooklyn naar San Francisco	15
Chicago	24
Universiteit	34
Van de gevangenis naar de Gouden Zwaan	54
Ziekenhuis	64
De weg naar vrijheid	73
Van New Orleans naar Staten Island	81
Zwangerschap, geloof en doop	91
Een huwelijk dat nooit plaatsvond	104
Een gebed in Washington	114
Een cent per stuk	123
Allemanskrant	130
Ambassadeurs van God	140
Beginperiode	147
Een goed evenwicht vinden	157
Naar het land!	168
De werken van barmhartigheid versus de werken van oorlogsvoering	177

Een eenzame, alleenstaande moeder	191
Retraites	199
De doden inademen	211
De eenmansrevolutie	226
Hoongelach in het park	233
Banden die nooit worden verbroken	248
Zoeken naar overeenstemming, niet naar verschillen	259
Een tijd van brandende kinderen	275
Viva la Huelga!	291
Nog meer reizen	302
Een vreemde schoonheid	310
Het uitzicht vanuit het raam	322
De ezels zijn bepakt	336
Deo gratias	345
Postscriptum: Heilige Dorothy Day?	347
Dorothy Day: een persoonlijke herinnering	361
Bij deze vertaling	384
De Catholic Worker vandaag	386
Illustraties	387
Bibliografie	388
Register	391

Voorwoord

“Een heel dorp is nodig om een boek te kunnen schrijven”, zei Johannah Hughes Turner me eens. Dat gaat zeker op voor dit boek. Ik ben veel dank verschuldigd aan een groot aantal mensen die Dorothy goed kenden en dit gehele boek of delen ervan hebben gelezen, voordat het werd gepubliceerd. Zij hebben me zeer waardevolle feedback gegeven.

Om te beginnen wil ik Tom en Monica Cornell bedanken. Monica is geboren in een Catholic Workerfamilie. Tom raakte betrokken bij de Catholic Worker nadat hij als student *The Long Loneliness* had gelezen, Dorothy’s autobiografie. De beste verhalen over Dorothy die ik ken, zijn van hen afkomstig. Beiden zijn nog steeds actief binnen de beweging. Zij zijn de oprichters van Guadeloupe House in Waterbury, Connecticut, waar zij vele jaren hebben gewoond. Momenteel leven zij op de Peter Maurinboerderij in Marlborough, New York.

Robert Ellsberg is net zo belangrijk geweest. Hij en ik zijn de jongste adjunct-redacteuren geweest in de geschiedenis van *The Catholic Worker*, maar Robert heeft deze positie veel langer bekleed dan ik. Robert was Dorothy zeer nabij tijdens haar laatste levensjaren en heeft een ongelooflijk vermogen om zich gesprekken te herinneren. Deze herziene en uitgebreide biografie van Dorothy Day zou zonder hem nooit tot stand zijn gekomen. (De eerste editie van dit boek, met de titel *Love is The Measure*, is gepubliceerd in 1986 dankzij Don Brophy, destijds adjunct-redacteur bij Paulist Press. Het boek werd later met kleine aanpassingen uitgegeven door Orbis Books en werd tien keer herdrukt, voordat deze nieuwe versie verscheen.)

Phil Runkel die verantwoordelijk is voor het archief van de Catholic Worker in Marquette University, slaagde er keer op keer in mij de teksten aan te leveren waarom ik had gevraagd. Veel van de foto’s in dit boek zijn afkomstig van dit archief. Ook hij heeft de conceptversie van dit boek gelezen en veel correcties aangebracht. Er is nauwelijks een archivaris te vinden die zo toegewijd is aan de collectie die onder zijn hoede staat, als hij. Bovendien onderschrijft hij persoonlijk de waarden van de Catholic Worker.

Deane Mowrer, vriendin en medewerkster van Dorothy Day, heeft op geluidsbanden opnames gemaakt van vele interviews met mensen die bij de Catholic Worker waren betrokken. Deze zijn op schrift gesteld en zijn

beschikbaar in het archief van de Catholic Worker in Marquette University. Ze hebben me geholpen de vroege jaren van de Catholic Worker beter te begrijpen. De herinneringen aan Dorothy Day van Jack English zijn afkomstig van een van de interviews van Mowrer.

Jim Allaire is initiatiefnemer van de website van de Catholic Worker, waar enorm veel bronnen te vinden zijn, waaronder veel columns van Dorothy Day en andere geschriften van haar. Zie: <https://www.catholic-worker.org/>. Ik heb deze website talloze malen geraadpleegd bij het werk aan deze nieuwe editie.

Ik bedank in het bijzonder Johannah Hughes Turner (een van de peetkinderen van Dorothy). Ik heb zelden iemand ontmoet met haar talent voor onderzoek en controle van feiten. Ik wil ook pater Gerald Twomey en Meghan Battle bedanken.

Fritz Eichenberg, die inmiddels overleden is, heeft mij inzage gegeven in de correspondentie die hij voerde met Dorothy. Niet iedereen die *The Catholic Worker* in handen krijgt, heeft genoeg scholing gehad om alle artikelen te kunnen lezen. Maar zelfs mensen zonder enige scholing kunnen aanvoelen wat de boodschap van de Catholic Worker is dankzij de tekeningen en etsen van kunstenaars als Fritz, Ade Bethune en Rita Corbin.

Tenslotte dank ik mijn echtgenote Nancy voor haar hulp bij elke editie van dit boek. Zij wist mij elke keer weer te bemoedigen, wanneer ik bemoediging nodig had.

Van Brooklyn naar San Francisco

Ik vraag me af of die verhalen over onze voorouders de angst van ons allen voor de dood wegnemen of verlichten.

Dorothy Day, *The Long Loneliness*

Dorothy Day werd geboren op 8 november 1897 op Pineapple Street 71 in Brooklyn, op loopafstand van de oostzijde van de Brooklyn Bridge. Ze was het derde kind, na haar oudere broers Donald (1895) en Sam Houston (1896). Na Dorothy volgden nog twee kinderen: Della in 1899 en John in 1912. Behalve Della werden allen journalist; Sam Houston Day werd uiteindelijk hoofdredacteur van *The New York Journal American*, een populaire rechtse krant die zich richtte op misdaadnieuws.

Hun vader, John Day, werkte ook bij een krant, op de sportredactie, waar hij zich vooral toelegde op de paardenraces. John was een grote blonde man, in 1870 geboren in Tennessee. Hij was van Schots-Ierse afkomst en was er trots op dat zijn voorouders zowel in de Amerikaanse

Brooklyn Bridge, ca. 1900

onafhankelijkheidsoorlog als aan de kant van de Zuidelijke Staten in de Amerikaanse burgeroorlog hadden meegevochten. Hij hield van whisky en niet van buitenlanders, joden, katholieken, zwarten en radicalen. “Behalve Ierse wasvrouwen en politiemannen is niemand katholiek,” hoorde Dorothy hem nog zeggen. Een hotel in New York was naar zijn mening “goed, maar vol met joden”. Hoewel hij zichzelf atheïst noemde, citeerde hij vaak uit de Bijbel, die hij altijd bij zich had op reis.

In Dorothy’s autobiografische passages komt John Day naar voren als een onsympathieke en opvliegende figuur, die gemakkelijk uit zijn slof schoot in het bijzijn van de kinderen. Hij was ervan overtuigd dat kinderen verwend zouden raken als ze nooit slaag kregen. Dorothy vond de zondagse avondmaaltijd, waarbij het gezin gezamenlijk aan tafel zat, een grimmig gebeuren. “Niemand sprak, iedereen at in een sombere stilte. We konden elkaar horen kauwen en slikken.” Door hem was het een gezin “waarin je nooit eens liefdevol werd omhelsd.” John leek paarden makkelijker te verdragen dan kinderen. Op latere leeftijd had hij een column over paardenraces in *The New York Morning Telegraph*. Hij was enige tijd inspecteur voor de commissie van de staat New York die toezicht hield op het paardenrennen, en later opzichter en mede-eigenaar van de Hialeah-renbaan in

John Day op de renbaan met Dorothy's oudere broer Donald

Florida. In zijn latere jaren noemden vrienden hem 'Rechter Day'. Hij was het hartgrondig oneens met de richting die Dorothy's leven nam, zowel in religieus als politiek opzicht.

Dorothy bewaarde dankbare en warme herinneringen aan haar moeder, Grace Satterlee. Zo afstandelijk als de relatie met haar vader was, zo hecht was de band met haar moeder. Grace werd in 1870 geboren in Marlboro, New York, in de vallei van de Hudsonrivier. (In Marlboro is nu de Peter Maurin Catholic Worker Farm gevestigd.) Een tak van de familie Satterlee was gaan varen op zee. Dorothy's grootvader, Christian Satterlee, was een van negen broers die allemaal werkten als kapitein op een walvisvaarder; op Christian na kwamen alle broers daarbij om het leven. Ook Christian was bijna omgekomen op zee. "Hij viel van een mast," schreef Dorothy in haar autobiografie *The Long Loneliness*. "Hij stootte zijn hoofd ernstig en werd daarna nooit meer de oude. Hij liep rond in zijn pyjama op Delafield Street en verdronk uiteindelijk in een riviertje." Christian Satterlee leefde lang genoeg om te trouwen met Charity Hummel Washburn en een kind te verwekken, Napoleon Bonaparte Satterlee, die in de Amerikaanse burgeroorlog aan de kant van de noordelingen vocht. Hij kwam terug uit een gevangenkamp met een beschadigd strottenhoofd en kon de rest van

Grace Satterlee, Dorothy's moeder, als tiener

zijn leven alleen nog spreken met een hese fluisterstem. Ter behandeling daarvan dronk hij eierpunch, die hem werd aangereikt door zijn dochter Grace, of Graceful – gracieus – zoals hij haar graag noemde.

Dan was er nog tante Cassie, de zus van Grace, die op winterdagen de gewoonte had over de Hudson van Poughkeepsie naar Marlboro te schaatsen. Daar bakte ze brood en koekjes en schaatste vervolgens weer naar huis. Dit alles omdat ze verliefd was op een van de ingenieurs die betrokken was bij de bouw van de spoorbrug over de rivier. Dorothy verwonderde zich erover hoe liefde kracht geeft aan het lichaam en vleugels aan de voeten.

Grace vertelde haar kinderen graag verhalen over haar kindertijd en over haar familie. “Wat waren we dol op deze verhalen,” schreef Dorothy, “en wat waren we blij met ons warme huis wanneer we hoorden over de verschrikkelijke winters waarin de Hudson bevroor, zodat mensen erop konden schaatsen en sleetje rijden.” Verhalen gaven Dorothy een gevoel van verbinding met het verleden. “Traditie! Wat is dat toch een betekenisvol woord. Voor een kind dat nadenkt betekent het heel veel. Alle kinderen houden ervan verhalen te horen uit de jeugd van hun ouders en grootouders. Het geeft hun een gevoel van continuïteit.”

Grace’s vader overleed toen ze negen jaar was. Drie jaar later vond Grace werk in een hemdenfabriek om zo haar armlastige familie te helpen. Maar uiteindelijk kreeg haar moeder een overheidspensioen, waardoor Grace weer naar school kon. In 1894, toen ze studeerde aan Eastman’s Business School in New York, ontmoette ze John Day. Ze trouwden kort daarna in de episcopale kerk op Perry Street in Greenwich Village. Binnen een jaar werd Donald geboren; er zouden in de daaropvolgende jaren nog vier kinderen volgen. Geen van hen werd gedoopt. Hoewel John was opgegroeid als congregationalist en Grace uit een episcopale familie kwam, gingen ze na hun huwelijk niet meer naar de kerk.

Dorothy bracht de eerste zes jaar van haar leven door in Brooklyn, dat destijds minder stedelijk was dan nu. “Ik kan me goed herinneren hoe fijn het was met mijn broers op het strand,” schreef Dorothy. “We visten in stroompjes naar paling, liepen weg met een jongere neef naar een verlaten hut op een stuk moeras rond Fort Hamilton, en deden alsof we daar op onszelf zouden gaan wonen.”

Dorothy haalde een jeugdige experiment met eenzaamheid aan: “Een keer ben ik er op een zonnige middag helemaal alleen op uit gegaan, naar mijn gevoel urenlang. Het waren zalige, betoverende uren, tot ik opeens beseftte dat ik alleen was en de wereld wijds, vol kwade krachten... Plotseling vervulde mijn verlatenheid me met een duistere angst. De hele weg naar huis rende ik.”

Chicago

Ook al was ik maar vijftien, toch voelde ik dat God wil dat mensen gelukkig zijn, dat God de mens datgene ter beschikking wil stellen wat nodig is om gelukkig te kunnen leven, en dat alle armoede en ellende die ik om me heen zag en waarover ik las in de kranten, niet nodig was.

Dorothy Day, *The Long Loneliness*

De familie Day verhuisde naar een armoedig zeskamerappartement boven een café in een huurkazerne van drie verdiepingen aan 37th Street. Een van de ramen gaf uitzicht op het Michiganmeer. Zolang John Day nog geen baan had gevonden, was dit appartement alles wat ze zich konden veroorloven. Dorothy herinnert zich dat haar moeder hard moest werken: “Ze moest de was van zes mensen doen in een grote gemeenschappelijke kelder die zich als een grottencomplex over bijna de gehele lengte van het huizenblok uitstreckte en waar de kinderen speelden als het regende. Buiten was een binnenplaats die was volgestort met cement, zonder bomen of gras. Het dichtstbijzijnde groen was een vrij perceel op de hoek van de straat, waar ik met mijn poppenwagen naartoe liep om aan de zoetgeurende klaver te ruiken. Ik maakte er boeketjes van voor mijn moeder, die ze droogde tussen kussenslopen en als geurbuiltjes gebruikte in de linnenkast.”

Het Michiganmeer was maar twee straten verderop. Aan de oever was een golfbreker gemaakt van stenen platen. In de plassen die zich vormden achter de rotsenbarricade gingen de broertjes van Dorothy in de zomer zwemmen. Op een mooie, zonnige dag verdronken hier eens twee kinderen uit de buurt. “Het jongetje was te diep gegaan. Zijn zus had haar jurk uitgedaan en als een reddingsboei naar hem toegegooid om hem er zo uit te kunnen trekken. Maar in plaats daarvan werd zij zelf meegesleurd en zijn ze in elkaars armen gestorven.” Dorothy keek uit over het “grote, zonovergoten meer, zo verraderlijk kalm tijdens die lange, stille namiddag; het met onkruid en gras overwoekerde zand waar de kleine kinderen speelden, terwijl de oudere kinderen zwaar aangeslagen naast hun ouders stonden te kijken. Toen de lichamen werden gevonden, renden we er niet naartoe, maar werden we door moeder naar huis gestuurd. Ongetwijfeld voelde ook zij paniek.”

Het was Dorothy's eerste kennismaking met de dood, "en toch was ik niet zo van streek als 's nachts, wanneer ik mijn ogen sloot in de donkere kamer en dacht aan de dood en alles om me heen begon te tollen."

De plotselinge armoede was vernederend voor de familie. Omdat ze niet wilde dat schoolvriendjes haar de deur van zo'n armoedige woning zagen binnengaan, deed Dorothy alsof ze ergens anders woonde. Ze liep haar eigen voordeur voorbij en ging binnen bij een indrukwekkender gebouw op Ellis Avenue dat in de buurt lag.

Wanneer Dorothy erop uit werd gestuurd om boodschappen te doen, diende ze al het lekkers te laten liggen en enkel thuis te komen met aardappels, brood, jam, thee en overrijpe bananen, die voor tien cent per dozijn werden verkocht. Toch bestierde Grace Day het huishouden met een speciale waardigheid. Ze maakte gordijnen van restjes stof en gebruikte vishengels om ze op te hangen. Van fruitkistjes maakte ze boekenkasten, van dranktonnen keukenkrukken. Omdat ze geen naaimachine had, naaide ze hemden en jurken met de hand. "Al onze kleren waren prachtig versted en gesteven, ondanks het gebrek aan geld." In Dorothy's ogen was haar

moeder "de koningin van de eettafel, die evenveel moeite deed voor haar kinderen als voor volwassen dinergasten." Dorothy vond het een hele eer dat ze haar moeder iedere avond mocht helpen als ze in bad ging, waarbij het haar taak was een druppeltje parfum in het water te doen. Heel even vulde de geur van luxe dan de huurkazerne.

De bravoure van Grace Day werd zelden aan het wankelen gebracht. Maar op een avond na het eten knapte er iets en gooide ze een voor een alle borden kapot. Misschien kwam het door uitputting en wanhoop, kritiek van John, of de migraine-aanvallen waaraan ze soms

Grace Day

Universiteit

Ik sprak wel over godsdienst, maar wees deze tegelijk af. [...] Ik had met vurige interesse het Nieuwe Testament gelezen. Maar dat lag nu achter mij.

Dorothy Day, *The Long Loneliness*

In 1914, het jaar dat in Europa de Eerste Wereldoorlog uitbrak en Charlie Chaplins beroemde loopje het witte doek veroverde, slaagde Dorothy voor haar eindexamen aan de Waller High School. Omdat ze zo goed was in Latijn en Grieks, was ze een van drie leerlingen van Waller die een beurs kregen. Hierdoor kon ze verder studeren. Het was voor haar een welkom vooruitzicht om een nieuw leven te beginnen, ver weg van haar vader met zijn afkeer van buitenlanders, revolutionairen, radicalen en pulplectuur. Ze hoefde niet meer uit het raam te klimmen om naar de bioscoop te kunnen.

In september legde de zeventienjarige Dorothy, “vervuld van een diep gevoel van onafhankelijkheid”, de twee uur durende treinreis af naar de campus van de Universiteit van Illinois in Urbana. Ze wist niet goed waar ze zich op wilde richten bij haar studie. Hoewel ze zich had ingeschreven voor Latijn, Engels, geschiedenis, biologie en retoriek, had ze eigen-

Een jonge Dorothy

lijk geen specifieke interesse voor een bepaald vak. Zelfs het behalen van een diploma interesseerde haar nauwelijks. Het belangrijkste was dat ze “op eigen benen stond, niet langer onder de hoede van mijn familie. Het vooruitzicht mezelf te kunnen onderhouden met mijn eigen werk trok me veel meer dan het idee van een opleiding.”

Dorothy deed geen moeite om aansluiting te vinden bij het leven op de campus. Ze werd geen lid van een studentenvereniging, zocht geen baantje op de campus en nam geen intrek in een studentenkamer. “Waar ik de vrijheid had om verder te studeren, hadden zoveel andere meisjes van mijn leeftijd geen keus dan te werken in een winkel of fabriek

of te trouwen met een van de jongens die in diezelfde fabrieken werden uitgebuit. De marxistische slogan ‘Proletariërs aller landen, verenigt u! U hebt niets te verliezen dan uw ketenen’, had een onweerstaanbare aantrekkingskracht op me..., het was een strijdkreet die mijn solidariteit met het gewone volk aanwakkerde en mij vervreemde van de zelfvoldaanheid en tevredenheid van de bourgeoisie.”

Om in haar levensonderhoud te voorzien koos ze voor fysiek werk in ruil voor kost en inwoning. Ze had een reeks baantjes als huishoudelijke hulp en kinderoppas. “Meer dan eens schrobde ik mijn handen kapot,” herinnerde ze zich. Ook verdiende ze af en toe wat bij met artikelen voor de plaatselijke krant. Zo zette zij haar eerste stappen op het journalistieke pad. Soms kreeg ze wat hulp van thuis, maar dat was niet veel, omdat de krant waar John Day werkte over de kop was gegaan en hij weer werkloos was. Dorothy gaf haar magere salaris vooral uit aan boeken. De woorden van Erasmus hadden van haar kunnen zijn: “Als ik een beetje geld heb, koop ik er boeken van, en als er dan nog wat over is, koop ik eten en kleding.” In Dorothy’s geval ging het geld dat niet aan boeken werd besteed naar eten en sigaretten, aangezien ze was begonnen met roken.

Kropotkin had haar interesse voor Russische schrijvers gewekt. Nu ontdekte ze verschillende andere Russische schrijvers, die ze de rest van haar leven zou blijven herlezen: Gorki, Tsjechov, Tolstoj en Dostojevski. Met name Dostojevski vormde een verbindingslijn met het christendom, hoewel ze eigenlijk los probeerde te komen van het geloof, ervan overtuigd dat “godsdienst me enkel maar zou belemmeren bij mijn werk.”

Haar colleges vond ze minder interessant dan haar boeken. “Echt, ik leidde een ordeloos leven,” schreef ze in haar autobiografie *The Long Loneliness*. “Voor het eerst deed ik precies waar ik zin in had. Ik ging enkel naar de colleges die ik wilde volgen, en kwam zo laat thuis als ik maar wilde. De vrijheid was bedwelmend. Voor mijn gevoel was ze alle honger waard.”

Ze las over de geschiedenis van de arbeidersbeweging en maakte zo kennis met de redevoeringen en geschriften van Big Bill Haywood, Mother Jones, Elizabeth Gurley Flynn, Eugene Debs, Carlo Tresca en de ‘Haymarket Anarchists’, anarchistische vakbondsleiders in Chicago waarvan er in 1887 vier waren opgehangen.

Het stoorde Dorothy dat er veel meer werd gedaan aan steun voor slachtoffers van sociale misstanden dan aan het aanpakken van de misstanden zelf. “Er was kinderopvang..., maar waarom kregen vaders niet voldoende salaris om voor hun gezin te zorgen, zodat moeders niet hoefden te gaan werken?” Het lot van de verschoppelingen van de samenleving, waarvan ze

steeds meer doordrongen raakte, liet haar niet meer los. “Mannen zonder armen en benen, blinden, tuberculoselijders, allemaal leeggezogen door de industrie; uitgemergelde boeren die gebukt gaan onder schulden; uitgeputte moeders met kinderen aan hun rokken, in hun armen, in hun buik; zieke mensen, gebroken mensen – een lange stoet van wanhopige mensen die mij beroerde. Waar waren de heiligen die de samenleving probeerden te veranderen, die niet enkel de slaven bijstonden, maar hielpen de slavernij te beëindigen?”

Haar helden waren degenen die alles riskeerden om vakbonden en coöperatieven op te richten en te strijden voor werkdagen van acht uur en een vijfdaagse werkweek. In 1915 was een werkdag van tien uur gebruikelijk, en was slechts acht procent van de arbeiders in Amerika bij een vakbond aangesloten. Mannen en vrouwen waren verminkt of zelfs omgekomen in de vakbondstrijd, maar hun offers wierpen heel langzaam vruchten af. “Mijn hart ging sneller kloppen van die onbekende vrouwen in New England,” schreef Dorothy, “die de eerste staking leidden om vrouwen en kinderen te bevrijden uit de katoenspinnerijen.” Ze was dankbaar dat ook haar moeder getroffen werd door deze gebeurtenissen. Grace Day vertelde Dorothy over de periode in haar kinderjaren, dat de nood thuis zo hoog was dat ze in een kledingfabriek in Poughkeepsie moest gaan werken.

Als teken van haar solidariteit werd Dorothy lid van de Socialistische Partij, waarvan de achterban bestond uit leden van vakbonden, sociale hervormers, kleine boeren en immigranten. Hun voorman, Eugene V. Debs,

Socialistische voorman
Eugene Debs

had bijna een miljoen stemmen gekregen bij de presidentsverkiezingen van 1912. Maar Dorothy vond de vergaderingen van de Socialisten in Urbana ondragelijk saai. Haar lidmaatschap was van korte duur.

Ze sloot zich aan bij een schrijversclub op de campus, de *Scribblers*, die haar toelieten op basis van een essay over honger, waarin Dorothy “met grimmig genoegen” beschreef hoe ze drie dagen lang had overleefd op enkel zoute pinda’s, hoe ze haar dagen doorbracht op een koud en spartaans ingericht zolderkamertje zonder werkende kachel. (Rondkomen van weinig geld zou een terugkerend thema

worden in Dorothy's eerste jaren als journalist.) Alle Scribblers droegen een clubsymbool: een kleine gouden kroontjespen.

Dorothy raakte bevriend met twee andere Scribblers: Samson Raphaelson en Rayna Simons. Raphaelson was een talentvol schrijver en satiricus die uiteindelijk groot succes zou boeken als toneelschrijver. Hij schreef het script voor de eerste geluidsfilm van Hollywood, *The Jazz Singer*. Later schreef hij ook *The Little Shop Around the Corner*, *Trouble in Paradise*, *Heaven Can Wait*, en, samen met Alfred Hitchcock, *Suspicion*.

Van grotere betekenis voor Dorothy was haar vriendschap met de drie jaar oudere Rayna Simons. Ze was "klein en tener, heerlijk onhandig zonder enige valse schaamte, en vol levenslust." Ze had een grote bos rode krullen, die "haar gezicht omkransten als een vlamvend aureool vol zon en licht. Wat ze ook deed, ze deed het met hart en ziel." Aangezien Rayna joods was, werd ze ondanks haar rijke afkomst, warme persoonlijkheid en uitmuntende studieresultaten niet toegelaten tot een studentenvereniging. Door Rayna kwam Dorothy voor het eerst persoonlijk in aanraking met antisemitisme.

Hun vriendschap was "haarzuiver, goudeerlijk, zonder enige zelfzucht." De twee werden onafscheidelijk. In de zomervakantie verbleef Dorothy op de boerderij van Rayna's vader. In de herfst accepteerde ze Rayna's uitnodiging om een kamer met haar te delen in een pension voor joodse meisjes in Urbana. Ze gingen samen naar concerten, lezingen over socialisme en feminisme en naar lezingen van dichters als Edgar Lee Masters, Vachel Lindsay en John Masefield.

Rayna was bij velen geliefd, schreef Dorothy in *The Long Loneliness*, "omdat ze zo onbevangen was, zo geïnteresseerd in anderen, zo bereid om naar hen te luisteren en te praten over wat hen bezighield." Aan de universiteit had haar onbaatzuchtige mensenliefde zich nog niet vertaald in een politieke ideologie. Ze deelde Dorothy's radicale ideeën op dat moment nog niet. Dorothy vond Rayna te intellectueel. (Niet veel later zou Rayna's denken echter zo rood kleuren als haar haar. In 1927, terwijl het Amerikaanse publiek in lange rijen stond te wachten om

Jaarboekfoto van Rayna Simons

